

[Flemming Jensen]

Det er det konservative folkepartis opfattelse, at Danmark på ingen måde lever i ulvetider på det kulturelle område eller rettere sagt den del, der mere eller mindre afhænger af offentlig støtte. Der skulle i dag være en 70-75 teatre, der fik offentlig støtte, herunder 23 egNSTeatre, et ganske betydeligt tal for et land af vor størrelse. Jeg tror ikke, der er sket nogen større ændring, siden hr. Lasse Budtz i debatten her i tinget den 23. april 1981, sp. 10025, sagde:

»... gennemgående tør man nok sige, at dansk teater har det godt.«

Jeg er enig i ministerens betragtninger om centraliseringstendenser. Dem får vi mulighed for at vende tilbage til, vil jeg tro.

Jeg tror også, man skal gøre sig klart, at der er et stigende antal bogudgivelser.

Men når man taler om nedskæringer, vil jeg gerne, som ministeren også har gjort det, pege på, at besparelserne selvfølgelig kan foretages som generelle procentnedskæringer, eller de kan foretages ved vurderinger af hvert enkelt område. Vi tror, at hvis man vælger den sidste udvej, sikrer man, nej, ikke sikrer, men så er der en mulighed for, at systemet ikke bliver for stift.

Jeg tror for øvrigt også, man må overveje, om ikke museer, som bestemt ikke har det for godt, skulle tage større entré, ligesom man gør det – og bør gøre det efter vor opfattelse – ved de ofte gode arrangementer, der afholdes både dér og på bibliotekerne.

Det er ikke alene af pengemæssige grunde, men også fordi i hvert fald de sidste institutioner, har jeg oplevet, kan være ganske alvorlige konkurrenter til private foreningsarrangementer. Vi må vel ikke glemme, at de sidste steder trives kulturen også.

Dansk film har forespørgerne næppe tænkt på. Den har det vist i øjeblikket rigtig godt. Det er nu ikke primært den tidligere regerings skyld. Det eneste problem, der måske kan opstå for dem – det er ikke det problem, jeg nævnte for, med biblioteker og deres arrangementer – er konkurrencen fra helt eller delvis offentligt finansierede filmforestillinger.

Det konservative folkeparti er helt klar over, at kulturlivet kræver støtte, og vi har vedstået vort ansvar, men vi har også ansvar for statens økonomi og dermed for den enkelte borgers økonomi. Derfor må der være nogle grænser, som kan være uhyre vanskel-

ge at fastsætte, fordi det ikke er vores opgave at vurdere kulturelle værdier. Vi kan lide dem, eller vi kan lade være, men vi skal ikke censurere.

Vi har altså et udgangspunkt, der siger, at der skal økonomisk støtte til. Men vi har ikke mulighed for at yde den til alt og alle. Hvordan klarer vi så det? Vi står i et dilemma. Jeg kunne forestille mig – uden at jeg vil påstå, at dette er de vises sten – at man overlod langt mere af afgørelsen og dermed også af betalingen til de lokale mennesker, der ved, hvad man på stedet har behov for, f.eks. af teatre. I øvrigt tror jeg også, at man her kunne blive enige – og det er ikke et spørgsmål om at grave grøfter, men om af hensyn til sagen at nå længst muligt i retning af enighed – hvis man fandt ud af, at flere penge også i kommunerne bør gå til skaberen, således at han får betalt sit værk. Vi ved, hvor mange smukke byer der findes i dette land og ude over hele verden, hvor man har støttet kunstneren ved at erhverve værket.

Kultur er som bekendt ikke blot kunst – idrætten er en kulturfaktor, foreningslivet er det, og meget andet kunne nævnes – og jeg synes ikke, forespørgerne skal have utak, for måske har de med deres forespørgsel tvunget os til at forsøge at vurdere, på hvilken måde de begrænsede midler, vi har til disposition, kan anvendes bedst, og om der bør foretages nyvurderinger af, hvor midlerne gør rimeligst fyldest.

Måske skal vi også passe på, når vi taler kultur og økonomi, ikke bare, som der er en tilbøjelighed til, at se det hele ud fra de større byers, måske navnlig Københavns synsvinkel. Jeg havde fornøjelsen af i går at høre radioens middagsmagasin. Man fortalte om kulturelle aktiviteter på Hald hovedgård, hvor man med 100.000 kr. om året i offentlig støtte samler 9.000 mennesker, der virkelig får et udbytte af tingene. Det er altså et spørgsmål om prioritering: hvor gør pengene gavn? Jeg tror, at en af årsagerne til, at de gjorde gavn her, var, som lederen, hr. Greve, sagde det: hjælp til selvhjælp er altid godt.

Mette Madsen (V):

Jeg vil gerne takke forespørgerne for debatten; det er altid godt at få en bred kulturdebat.